

DOMÁCA LITURGIA

PREJAVENIA ÚCTY BIBLII

DOMÁCA LITURGIA

PREJAVENIA ÚCTY BIBLII

V posynodálnej apoštolskej exhortácii *Verbum Domini*, ovocia synody biskupov venovanej „Božiemu Slovu v živote a poslaní Cirkvi“ čítame: „Z veľkého snubného tajomstva vyplýva neodňateľná zodpovednosť rodičov voči svojim deťom. K autentickému otcovstvu a materstvu patrí aj komunikácia a svedectvo o zmysle života v Kristovi: prostredníctvom vernosti a jednoty rodinného života sú rodičia pred vlastnými deťmi prvými hlásateľmi Božieho slova. Cirkevné spoločenstvo ich musí podporovať a pomáhať im, aby rozvíjali v rodine modlitbu, počúvanie Božieho slova, poznanie Biblie. Preto synoda vyjadruje pranie, aby v každej domácnosti bola Biblia a aby ju rodina uchovávala dôstojným spôsobom, aby ju mohla čítať a modliť sa s ňou. Nevyhnutnú pomoc tu môžu poskytnúť kňazi, diakoni alebo dobre pripravení laici. Synoda tiež odporučila utváranie malých spoločenstiev medzi rodinami, v ktorých sa rozvíja spoločná modlitba a meditácia nad primeranými pasážami Svätého písma“ (č. 85) .

V rámci Nedele Božieho Slova – alebo v niektorý deň krátko po nej – sa večer zide doma celá rodina okolo hlavného stola, na ktorý umiestni kríž a obraz Panny Márie, sviečku a Bibliu.

Jeden z členov rodiny zapáli sviečku a povie:

- Svetlo Krista.

Všetci odpovedia:

- Bohu vd'aka.

Potom niekto ďalší prednesie nasledujúcu modlitbu (text môže byť rozdelený na niekoľko častí, aby sa tak do čítania mohlo zapojiť viac členov rodiny):

Duch Svätý

sa ťa úplne zmocnil, Panna Mária.
Prebýva v tebe, žije v tebe,
v tebe uskutočňuje najväčšie dielo
v dejinách: „Slovo, ktoré sa stalo telom“.
Koná v tebe slobodne. Ty mu patíš...

Nauč ma počúvať Ducha:

„Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás“
(Mt 10,20).

Nauč ma zveriť sa Duchu:

„Sám Duch sa prihovára za nás
nevysloviteľnými vzdychmi“ (Rim 8,26).
Nauč ma nechať Ducha vo mne slobodne
konať: „Veď všetci, ktorých vedie Boží
Duch, sú Božími synmi“ (Rim 8,14).

Ľudský duch nemôže tomu všetkému porozumieť. Iba meditácia nad Božím slovom nás môže viesť do tohto tajomstva. Iba Boh môže odhaliť, kto je jeho Duch a aká mocná i sladká je jeho činnosť v našich dušiach. Príď Duchu Svätý. Amen.

(Kard. François-Xavier Van Thuan)

Niektor z členov rodiny vezme Bibliu, otvorí ju a prečíta nasledujúci text:

Počúvajte Pánovo slovo z Evanjelia podľa Lukáša (Lk 24,13-32)

V ten deň išli dvaja z nich do dediny zvanej Emauzy, ktorá bola od Jeruzalema vzdialená šesťdesiat stadií, a zhovárali sa o všetkom, čo sa prihodilo. Ako sa tak zhovárali a spoločne uvažovali, priblížil sa k nim sám Ježiš a išiel s nimi. Ich oči boli zastreté, aby ho nepoznali.

I spýtal sa ich: „O čom sa to cestou zhovárate?“ Zastavili sa zronení a jeden z nich, menom Kleopas, mu povedal: „Ty si vari jediný cudzinec v Jeruzaleme, ktorý nevie, čo sa tam stalo v týchto dňoch?“ On im povedal: „A čo?“ Oni mu vraveli: „No s Ježišom Nazaretským, ktorý bol prorokom, mocným v čine i v reči pred Bohom aj pred všetkým ľudom; ako ho veľkňazi a naši poprední muži dali odsúdiť na smrť a ukrižovali. A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael. Ale dnes je už tretí deň, ako sa to všetko stalo. Niektoré ženy z našich nás aj naľakali. Pred svitaním boli pri hrobe, a keď nenašli jeho telo, prišli a tvrdili, že sa im zjavili anjeli a hovorili, že on žije. Niektorí z našich odišli k hrobu a zistili, že je to tak, ako vraveli ženy, ale jeho nevideli.“ On im povedal: „Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?“ A počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo.

Tak sa priblížili k dedine, do ktorej šli, a on sa tváril, že ide ďalej. Ale oni naň naliehali: „Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už schýlil!“ Vošiel teda a zostal s nimi. A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol. Tu si povedali: „Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“

Po prečítaní každý člen rodiny pobozká Bibliu a nasleduje chvíľka ticha, meditácie nad práve prečítaným textom a osobnej modlitby.

Potom niektor z prítomných prečíta nasledujúci komentár:

Ježišovo stretnutie s týmito dvoma učeníkmi sa zdá byť úplne náhodné: pripomína jedno z mnohých stretnutí, ktoré sa v živote prihodia. Dvaja učenici kráčajú zamyslení a ktosi neznámy sa k nim pridá. Je to Ježiš; avšak ich oči nie sú schopné ho rozpoznať. A tak Ježiš začína svoju „terapiu nádeje“. To, čo sa odohráva na tejto ceste predstavuje terapiu nádeje. Kto ju vykonáva? Ježiš.

Predovšetkým sa pýta a počúva: náš Boh sa nenatíska. Aj keď už pozná príčinu sklamania tých dvoch, dáva im čas, aby si mohli do hĺbky premerať tú trpkosť, ktorá ich ovládla. Výsledkom je vyznanie, ktoré je akýmsi refrénom ľudskej existencie: „A my

sme dúfali, ale...“ (v. 21). Koľko smútku, porážok, koľko neúspechov je v živote každého človeka! Koniec koncov sme všetci tak trochu ako tí dvaja učenici. Koľkokrát v živote sme dúfali, koľkokrát sme sa cítili byť len na krôčik od šťastia, a potom sme sa ocitli na zemi, sklamaní. Avšak Ježiš kráča so všetkými malomyselnými, čo idú so sklonenou hlavou. A kráčajúc s nimi s ohľaduplnosťou, dokáže im prinavrátiť nádej.

Ježiš k nim hovorí predovšetkým cez *Písmo*. Ten, kto berie do ruky Božiu knihu, nenarazí na príbehy o jednoduchom hrdinstve, bleskové dobyvateľské výpravy. Skutočná nádej nikdy nevyjde lacno: vždy prechádza cez porážky. Nádej toho, kto netrpí, ňou možno ani nie je. Bohu sa nepáči byť milovaný

spôsobom, akým by bol milovaný veliteľ vedúci svoj ľud k víťazstvu hubiac svojich protivníkov v krvi. Náš Boh je drobným svetielkom žiariacim v chladný a veterný deň, a akokoľvek krehká sa zdá byť jeho prítomnosť na tomto svete, on si zvolil miesto, ktorým my všetci pohrdame. [...]

My všetci sme v našom živote mali ťažké, temné chvíle. Momenty, v ktorých sme kráčali smutní, zadumaní, bez výhľadu, len s múrom pred sebou. A Ježiš je vždy po našom boku, aby nám dodal nádej, aby nám zohrial srdce a povedal: „Napreduj, ja som s tebou. Len ďalej vpred.“

Tajomstvo cesty vedúcej do Emauz je celé tu: aj napriek opačnému zdaniu, sme naďalej milovaní a Boh nás nikdy neprestane milovať. Boh vždy bude kráčať s nami, vždy, aj v tých najbolestnejších chvíľach, aj v tých najhorších momentoch, aj vo chvíľach

porážky: je tam Pán. A toto je naša nádej. Podme vpred s touto nádejou! Lebo on je po našom boku a stále kráča s nami!

(pápež František, *Generálna audiencia* 24. mája 2017)

Po prečítaní komentára sa všetci spoločne pomodlia modlitbu Pána:

- Otče náš ...

Po modlitbe vezme otec rodiny knihu Biblie a urobí s ňou znamenie kríža ako požehnanie pre celú rodinu.

Potom zhasne sviečku a povie:

- Zostaň s nami, Pane, teraz a navždy.

- Amen.

Biblia potom môže zostať vystavená na dôstojnom mieste v príbytku rodiny.

Aby nezostalo iba pri jednorazovej liturgii, rodina sa môže dohodnúť, že počnúc Nedeľou Božieho slova sa pokúsi pravidelne sa schádzať a spoločne čítať Sv. písmo (napríklad i súvisle na pokračovanie). Pomôckou v tomto ohľade môže byť aj aplikácia „**Rok Božieho slova**“, ktorú si možno zadarmo stiahnuť.

Vhodným materiálom na prehĺbenie v Roku sv. Jozefa je i apoštolský list pápeža Františka „**Patris corde**“, ktorý si rodina môže prečítať na pokračovanie a uvažovať nad jednotlivými textami evanjelia, ktoré sú v ňom uvedené (text apoštolského listu je dostupný na stránke <https://www.kbs.sk/obsah/sekcia/h/dokumenty-a-vyhlasenia/p/dokumenty-papezov/c/apostolsky-list-patris-corde>)

